

Nummer 4
2020 68:e årg

Jul-

Hälsning

från Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund

www.kristenivarden.se

"Dock, natt skall icke förbliva där nu ångest råder.....Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i döds-skuggans land skall ett ljus skina klart."

Jes. 9 : 1-2

Det blev ett litet
men helt fantas-
tiskt bröllop sid. 4

Gud har varit
med..... sid. 8

Sjukhuskyrkan
Skaraborg sid. 10

Ordföranden har ordet

Kära SKSF-vän

Jag var i Sjukhuskyrkan på Ryhovs sjukhus för någon vecka sedan för att tända ljus och be där. Ingen annan var där just då, men jag såg att det hade varit människor där före mig, för det var flera små ljus som brann. Bilden på framsidan är tagen vid detta tillfälle.

Då jag såg det stora ljuset tänkte jag på Jesus som är världens ljus och den som kan bryta mörkrets makt i vår värld och i våra liv. När vi kommer nära honom kan även vi tändas och sprida vidare ljus och hopp till andra.

Jag vill nu börja min hälsning till dig med den vers som vi citerar på framsidan av detta nummer av Hälsning. "Dock natt skall icke förbli där nu ångest råder.Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus; ja, över dem som bo i dödsskuggans dal skall ett ljus skina klart."

Versarna är hämtade ur Jesaja i Gamla testamentet i Bibeln. Jesaja var en profet som levde för många år sedan. Han fick i en mörk tid komma med detta budskap med löfte om att ljuset skulle komma. Det har sedan kommit fler profeter efter honom och även andra människor som har fått sprida ljus och hopp i en mörk tid och till människor som har det jobbigt på olika sätt.

Den tid vi lever i just nu kan kännas väldigt mörk och svår, men det finns även nu ljus och hopp. Många är ensamma, deprimerade, sörjer någon de mist eller inte får möjlighet att träffa. Det har gång på gång betonats att vi behöver varandra och måste ta oss igenom detta tillsammans. Om vi följer alla restriktioner och minskar smittspridningen kommer det att bli bättre sedan. Tyvärr finns det de som inte har denna

tid, för de är allvarligt sjuka och tiden de har kvar av sitt liv är begränsad. Vi som jobbar inom vården och omsorgen möter dessa människor och i vissa fall även deras anhöriga, och måste hantera detta på ett bra sätt. Vi får be om vishet att göra detta så bra som det bara går under de förutsättningar som finns.

Även om nu julfirandet inte blir som det brukar bli kan du kanske skicka ett kort, meddelande, videochatta eller ringa till någon. Kanske Gud påminner dig om någon du inte haft kontakt med på länge?

**GOD JUL OCH
GOTT NYTT ÅR !**

Margrèth Jansson
Ordförande
kristenivarden@telia.com

Hälsning

från

Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund
Smedhemsv. 19. Ryd. 565 97 Bottnaryd
Tel. 070-5684270

E-post: kristenivarden@telia.com
Hemsida www.kristenivarden.se

Ansvarig utgivare: Margrèth Jansson
I redaktionen
Barbro Fritz, Majken Hagvil Svensson

Medlemsavgift: 200 kr/år. Stud.: 100kr/år
(4 nr av Hälsning ingår)
Enbart prenumeration på Hälsning: 100 kr/år
Manus till nästa nr senast: 24 januari 2021

Gåvor sändes till
Pg 138737-2 Bg 312-4294 Swish 1234580239

En hälsning från SKSF-vänner i Sydafrika

Linnea och Lennart Karlsson bor i Sydafrika. De har båda vara verksamma och arbetat i Sydafrika under många år, Lennart som läkare och Linnea som sjuksköterska. De har även ett stort hjärta för barn som blivit föräldralösa p.g.a. att föräldrarna fått HIV och dött till följd av det. De har gett ut två böcker om sitt liv och sina erfarenheter. I första boken Dokotela får man följa Lennarts arbete som läkare och i bok nummer två som heter Återblickar har även flera andra svenska missionärer skrivit en del. Lennart och Linnea har varit med på många SKSF-samlingar i Sverige genom åren. De har även visat bilder och berättat om sitt arbete i Sydafrika, och vi har då samlat in pengar till deras arbete. Sedan de blev pensionärer har de ändå fortsatt arbeta ideellt, men har nu lämnat över till andra. En del av er medlemmar och läsare har frågat efter dem och här kommer nu en kort hälsning från dem så får ni veta lite om hur de har det nu. Vi hann inte få med det i förra numret av Hälsning. De hade tänkt komma till Sverige i somras men p.g.a. rådande omständigheter var det inte möjligt.

Sydafrika 26 oktober 2020

Kära läsare och medlemmar i SKSF!

Här kommer en liten hälsning från oss i dessa svåra coronavirustider. Detta år har varit ett svårt år på flera sätt. I början av året föll jag Linnea nedför altanen en och en halv meter och bröt vänster axel. Ännu är det inte helt läkt men mycket bättre. Ett par veckor senare tidigt på morgonen föll jag rakt på ryggen. Jag blev medvetslös men återfick medvetandet, och kördes med ambulans till sjukhuset. Efter röntgen fick jag veta att jag brutit vänster lårben och bäckenet. Några veckor senare och efter 2 månader på sjukhus och rehabilitering var jag åter hemma. Både Lennart och jag har problem med våra hjärtan och Lennart fick en apparat inopererad över bröstet under skinnenet

Första veckan i oktober regnade det och vi fick över 100 mm regn. Nu behöver vi mera regn. Jakarandaträden blommar nu och det lyser blått runt omkring och snart börjar Flamboyant-träden med sina röda blommor.

Även om vi inte har haft det så lätt vet vi att Gud är här och vi får lita på honom i livets alla situationer. Vi ber om förbön.

"Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa." (Joh.14:27)

Hälsningar

Linnea och Lennart Karlsson

Det blev ett litet men helt fantastiskt bröllop

Jag som skriver heter Walita och min man heter Rimi. Det här är en kort berättelse om hur vårt liv vändes upp och ner på mindre än en dag. Vi alla har någon gång tänkt "det händer inte mig", och denna sommaren hände det mig.

För två år sedan träffade jag mannen i mitt liv, Rimi. Jag hade aldrig tidigare upplevt kärlek vid första ögonkastet, men så fort jag såg honom visste jag att han var den rätte! På vår första dejt 25 augusti 2018 åkte vi till Rudenstams och fikade. Sedan dess har det varit ett av våra favoritfik. 3 augusti 2019 förlovade vi oss och några dagar senare började vi planera inför vår stora dag. Vi bestämde oss för 4 juli 2020.

2020 börjar lida mot sitt slut, dock känns det som att det precis började. Jag vet inte riktigt hur man ska känna. På ett sätt känns det väldigt skönt att året snart är slut, men samtidigt skrämmande för hur 2021 kommer att bli. Vi alla kan nog hålla med om att 2020 är ett år vi sent kommer att glömma, ett år som satt sina spår på hela världen. Något vi har lärt oss under 2020 är att man ska vara tacksam och leva i nuet, för man vet aldrig hur morgondagen ser ut.

Våren och sommaren 2020 skulle vara den lyckligaste tiden i vårt liv, men kom att bli den värsta. Sen ett år tillbaka hade vi planerat vår bröllopsdag, 4 juli 2020 var vår dag. Men när livet inte blir som man tänkt sig, får man samla nya krafter och tänka om. Under våren var vi mitt uppe i en lägenhetsrenovering, vår första lägenhet tillsammans. LYCKA! Samtidigt fick vi börja planera vårt bröllop på nytt, för nu var vi mitt uppe i en

pandemi. Hur skulle detta gå? Inom vår kultur har man stora bröllop, bröllop för cirka 450–500 personer. Självklart var det bara att tänka om nu, vi gick från en gästlista på 500 personer till 50 personer. Men vad gör det, så länge vi får stå i kyrkan och säga ja till varandra inför Gud, vår familj och vänner. Vi var väldigt nöjda över våra nya planer och började finslipa på alla smådetaljer som finns kring ett bröllop.

Runt 20 juni var vi äntligen färdiga med renoveringen, det enda som var kvar var att montera alla nyinköpta möbler. Vi tänkte att vi börjar med ett rum i taget, det blir smidigare så. Vi hann med köket och sovrummet, sedan kom vi inte mycket längre.

25 juni började Rimi känna sig väldigt trött, vi båda trodde att det beror på att han sovit dåligt, på grund av all stress med jobb, renovering, bröllop och allt som hände runt omkring. Samtidigt som hans trötthet blev värre och värre började jag hosta, vilket jag tänkte var på grund av mina allergier. För hela tiden tänkte man "Corona är inget som vi kommer få, det händer inte oss utan bara andra". Ännu en dag gick och tröttheten blev värre, nu hade han sovit i flera dagar, trots det var han fortfarande trött och nu började även andningen att påverkas. Oron växte och växte och man kände sig så hjälplös. Att se den man älskar mest må så dåligt, gör ont i hjärtat. Vi ringde vårdguiden som rekommenderade att han skulle testa sig. 29 juni ringde Rimi och bokade tid för att testa sig. Han fick tid på morgonen och åkte själv till vårdcentralen. Efter testet åkte han hem och la sig för att sova igen, senare mot efter-

middagen blev andningen tyngre och jag sa att han måste ringa 1177 och se vad han kan göra. De sa att han måste åka in till akuten direkt.

Det vi inte visste var att vi nu inte skulle ses på över 1 månad. När Rimi kom fram till akuten blev han inlagd direkt. Då han fortfarande inte fått sitt testresultat fick han ett tillfälligt rum på akuten. När det senare konstaterades att han var positiv blev han förflyttad till infektionsavdelningen på Ryhov. Nu gick allt väldigt fort och han fick allt från dropp, innohep och syrgas. Vi försökte smsa med varandra men han var för trött för att svara, och prata i telefon var för ansträngande. Istället bad Rimi läkaren att ringa upp mig och förklara läget. Rimi skickade ett sms till mig och sa att läkaren ringer snart. När jag läste detta sms fick jag panik, varför skulle läkaren ringa? Vad har hänt? Jag satt och väntade med telefonen i handen och då började telefonen ringa " inget upprings-ID" stod det på skärmen. Jag kommer ihåg att jag fick prata med en läkare som heter Sara. Hon berättade att det var väldigt tufft för Rimi med andningen och att han fick mycket syrgas, och hjälpte inte det skulle han bli flyttad till IVA. Läkarens ord ekade i mitt huvud och tårarna bara rann ner för kinderna. Vad ska jag göra? Vad KAN jag göra? Ta en dag i taget var svaret på de frågorna.

1 juli var Rimi kvar på infektionskliniken. Han smsade mig då och bad mig testa mig för Corona, så jag bokade tid. Senare samma dag blev det jobbigare med andningen och läkarna beslutade att förflytta honom till IVA. Läkaren ringde mig och talade om detta för mig, "varför?" var det enda jag fick fram. Svaret var att på IVA finns det mer och bättre hjälp att få. Samtidigt som allt detta hände, hade jag ett bröllop att av-

boka, gästerna och alla inblandade skulle meddelas att bröllopet är inställt. Så länge han mår bra, löser sig allt! Rimi orkade inte smsa eller prata så all kontakt jag hade nu var med de FANTASTISKA personerna som jobbade på IVA. Det finns inte ord som kan förklara hur tacksam jag är över allt de gjort och fortfarande gör!

Natten till den 3 juli blev Rimis andning mycket sämre och läkarna hade i samråd med Rimi kommit överens om att de skulle lägga honom i respirator. Jag hade fått reda på att läkarna ringer mig varje dag mellan kl. 11-17. 3 juli kl. 11:10 ringer den första läkaren mig. Jag minns henne så väl, Dr Hanna som jobbade på IVA. Hon började samtalet med att lugnt och tydligt förklara läget och berättade att de tidigt på morgonen fick söva ner Rimi, då han inte kunde syresätta sig bra. Här bröt hela min värld samman och jag bara grät och grät i telefonen. Det här ska inte hända oss, varför händer detta oss? Vi skulle gifta oss imorgon, sa jag till läkaren.

Från den 3 juli och tre veckor framåt levde jag på de dagliga samtalen jag fick från läkarna på IVA. Jag fick daglig uppdatering på alla olika värden och provsvar; CRP, Flo2, PO2. Man kände sig som ett proffs när man frågade läkaren vad CRP värdet låg på idag och hur mycket syrgashjälp han fick. Detta blev min vardag och det som höll mig igång under dessa veckor. Den 4 juli fick jag mitt provsvar och även jag var positiv, men tydligen hade jag fått mycket milda symptom i form av torrhosta. Tankarna snurrade i huvudet, vem smittade vem och hur kan jag leva med mig själv om jag smittade honom. Jag skulle aldrig få svar på detta och det var inget jag kunde göra nu ändå. Dagarna gick och än idag har jag fortfarande ingen aning

Forts. sid. 6

Forts. fr. sid. 5

om hur jag tog mig igenom dessa dagar.

Utöver samtalen jag fick från läkaren varje dag, ringde även sjuksköterskor och undersköterskor upp mig via FaceTime, vilket var så otroligt tacksamt! Trots att han låg och sov så djupt fick jag prata med honom och se honom. Vi hade aldrig varit ifrån varandra så här länge och saknaden blev större och större för varje timme.

Efter cirka 3 veckor i respirator började de väckningsprocessen, det var ingen lätt process och den kunde ta tid sa läkarna. Även nu fick jag prata med honom i FaceTime och att se honom reagera på min bild och min röst gjorde mig helt lycklig.

25 juli ringde en sjuksköterska upp mig via telefon, hon sa "Walita vi tänkte kolla om du vill komma hit på besök imorgon?" Det var den BÄSTA frågan jag fått! Om jag vill? Mer än allt annat svarade jag, men får jag? Är ni säkra på att det är ok? " ja" svarade hon mig. Jag blev så glad och visste inte vad jag skulle göra, jag började ringa runt till hela min familj och berättade för dem att jag skulle få besöka Rimi. Sedan började jag tänka, hur ska jag visa min tacksamhet för denna fantastiska personal som dag och natt tagit hand om den personen jag älskar mest i hela världen. Hur kan man tacka dem? Ord räcker inte till! De måste få veta hur tacksam jag är! Jag brukade dagligen tacka all personal som ringde mig och sa att de var ÄNGLAR, men jag ville visa min tacksamhet på andra sätt med. Jag köpte en stor korg och fyllde den med massa godsaker och fika. Självklart ska de få äta något gott när de väl får en liten paus tänkte jag.

26 juli klockan 15.20 åkte jag mot Ryhov, klockan 16:00 passade det att jag kom. När jag kom ner till plan 3 och gick mot IVA var jag så nervös. Skulle han känna igen mig? Vad ska jag säga först till honom? Hur kom-

mer det vara där inne? Inte nog med att jag antligen skulle få träffa Rimi, så skulle jag även få träffa de underbara människor jag pratat med i telefon i över 3 veckor.

När jag kom in på IVA möttes jag av två sköterskor. Det enda jag kände igen var deras röster, för när vi pratade i FaceTime så hade alla masker på sig. Det första jag frågade var "får man kramas?" Jag vet att det kanske var en dum fråga mitt i en pandemi där man ska hålla avstånd, men jag kunde inte låta bli. Jag fick en kram och det var en av de bästa kramarna jag någonsin hade fått. Jag lämnade över korgen och tackade ännu en gång för allt de gör!

Sedan fick jag hjälp med att klä på mig all skyddsutrustning och en sköterska följde med mig in på avdelningen. Hon följde mig till Rimi och på vägen kunde jag inte sluta titta runt omkring mig. Det här var en helt annan värld, det kändes som man var mitt i en actionfilm med massa superhjältar runt omkring en.

När vi kom fram till Rimi och jag fick se honom rann tårarna som en kran nerför mina kinder, jag hade lovat mig själv att försöka hålla ihop och inte gråta framför honom. Det gick inte så bra, men tänkte att det var lugnt för han kunde ändå inte se mig gråta på grund av all den skyddsutrustning jag hade på mig. Att få hålla hans hand efter så lång tid var oslagbart. Nu är vi antligen tillsammans igen och INGET kommer någonsin kunna komma i vägen för oss igen. Eftersom han nu hade en trakeostomi kunde han inte prata så mycket, men jag pratade och han lyssnade. Timmarna flög förbi och när jag kollade klockan hade den hunnit bli 20:00. Oj, det kändes som om jag precis kom! Jag fick stanna kvar så länge jag ville sa sköterskorna. Det här var den bästa dagen i mitt liv på länge!

Då Rimi låg själv kvar på IVA denna period fick jag möjlighet att komma på besök fler dagar. Så dagen efter var jag där igen, från klockan 13:00-21:30. För varje dag som gick gjorde Rimi stora framsteg, från att inte kunna sitta på sängkanten 30 sekunder kunde han nu ställa sig upp och gå en kort bit med hjälp. Det var så roligt att se och all personal som tagit hand om honom blev så glada när de såg hans framsteg. Det var stort även för dem!

Tre dagar senare mårde Rimi mycket bättre och han var redo att förflyttas till infektionskliniken igen för att återhämta sig ännu mer. Detta var något vi alla längtade efter, men samtidigt var det så skrämmande. Från att vara bevakad 24 timmar om dygnet till att flyttas till en helt vanlig vårdavdelning. IVA är skrämmande, men personalen som jobbar där var en trygghet. Trots att man aldrig hade träffat dem innan, fick de en stor plats i hjärtat.

På infektionskliniken fick han stanna cir-

ka 1 vecka och sedan fick han gå vidare till rehabiliteringen, där han var inskriven 1 vecka. I mitten av augusti blev han äntligen utskriven helt och hållet och fick åka hem. En dag fylld med lycka och glädje! Hemma var träningen prio ett och sakta men säkert kom styrkan och orken tillbaka. Det är fortfarande en lång väg kvar men vi tar en dag i taget.

Vi tog upp bröllopsplanerna igen och började planera bröllopet en tredje gång. Man brukar ju säga tredje gången gillt. Vi hittade ett nytt datum, 26 september 2020. Det blev ett litet men helt fantastiskt bröllop.

Livet blir inte alltid som man tänkt sig, det är därför väldigt viktigt att man inte tar någon eller något för givet. Lev i nuet och njut. Att få vakna upp ännu en dag och må bra är en välsignelse.

Vi vill rikta ett stort TACK till all den fantastiska vårdpersonalen vi har i Sverige. Till er underbara människor på IVA länsjukhuset Ryhov, ni är änglar! Tack för allt ni gjort för oss, vi är er evigt tacksamma!

Ta hand om varandra, håll avstånd och följ de restriktioner som finns, på så sätt kan vi tillsammans stoppa smittspridningen! Gör det för någon du älskar och någon du bryr dig om. För ingen vill se någon man älskar hamna på IVA.

Walita & Rimi Oshana

26 juli - 26 september

Gud har varit med, vakat över mig

Jag läste någonstans att mormonerna säger att de fått sitt vittnesbörd när de vid något tillfälle fått en känsla eller en uppenbarelse av att deras tro är sann.

Trots att jag växte upp i ett troende hem och även har gått i kristen skola och på bibelskola, så behövde jag gå långt in i väggen innan polletten trillade ner. När det inte syntes någon ljusning alls och jag inte hade någon annan stans att gå utom till Jesus och Bibeln så började bibelorden lysa fram som neonskyltar eller sms, precis som när Lucy får se Lejonet Aslans huvud mellan raderna i trollkarlens bok i Narnia.

Min barndom var trygg, även om relationen till min mamma var lite problematisk minst sagt. Men min barndomstrygghet skrumpnade plötsligt ihop som en ballong när man sticker hål i den och luften pyser ut. Jag var femton år.

Det började med hosta som inte gick över, svettningar och en fruktansvärd värk i lederna. Efter mycket kamp och många läkarbesök blev jag till slut utredd i Lund och diagnosticerad med Hodgkins lymfom.

Innan läkarna var säkra på vilken sorts cancer jag hade, var jag faktiskt med om ett under! En känd helandepredikant hade konferens inte långt ifrån där vi bodde. Vi åkte dit och jag fick förbön.

Man hade hittat en tumör i ena lungan och hade planerat för operation. Tillbaka på sjukhuset såg man att tumören hade minskat. Den hade inte försvunnit helt men på grund av att den blivit mindre beslöt man att inte operera. Det blev cytostatikabehandling och strålning. Man tog också bort mjälten.

Under min behandling blev min kära pappa deprimerad, sjuk och dog efter en

hjärtinfarkt. Vi var alla samlade hos honom strax innan han gick bort. Själv var jag så slut av min cancerbehandling, så jag inte orkade sörja.

Då jag var 17 år började jag på en kristen folkhögskola. Sköldkörteln hade tagit skada av strålningen, vilket påverkade ämnesomsättningen. Jag blev trött, frusen och hade svårt att hänga med på lektionerna. Det tog tid innan jag fick veta vad som var fel, men jag blev så småningom diagnosticerad med hypotyreoos och fick påbörja behandling med Levaxin. Då hade jag gått med det i 4 år, sökt hjälp och skickats runt. Ämnesomsättningen blev bara allt sämre, och var till slut lika med noll. Detta gjorde att jag mårde allt sämre psykiskt, och gjorde en del dåliga val och misstag som jag nog inte hade gjort annars.

Mamma var tillfälligt uppe på en kristen konferensgård utanför Köping. Det var Israelkonferens. Jag älskade Israel, hade varit där några gånger och hade läst lite hebreiska. Med Guds hjälp åkte jag upp till den här gården och fick förbön av föreståndaren. Han frågade mig om jag ville låta Gud göra vad Han ville med mig. Ja, sa jag. Vill du verkligen det? frågade han igen. Ja, svarade jag igen. Då ritade han ett kors på min panna med sitt finger (med smörjelseolja har jag förstått senare). Veckan efter sökte jag akut igen och blev då inlagd, utredd, fick min diagnos och kunde påbörja behandlingen med Levaxin.

Jag åkte sedan tillbaka till folkhögskolan och gick Bibellinjen. Vi fick mycket teoretisk kunskap där vi satte in bibelhändelserna i världshistoriska sammanhang, vilket jag haft stor glädje av.

Efter Bibelåret bodde jag tillfälligt hemma

hos mamma. Jag hade sommarjobbat på ett äldreboende där, men hade ingen aning om vad jag skulle göra till hösten. En dag fick jag för mig att gå ut och plocka lingon. En liten folkvagn stannade plötsligt på grusvägen och en kvinna frågade vad jag gjorde. Jag sa att jag plockade lingon. Hon fortsatte att prata med mig och undrade vad jag gjorde annars. Hon berättade att hon var på väg att hämta sin dotter vid stallet. Jag förklarade min situation och hon sa: "att du inte söker in till den betalda biträdeskursen i stan, det ska min dotter göra! Alla som blir godkända får fast tjänst på sjukhuset sedan!" Sedan åkte hon vidare.

Jag sökte till kursen och kom in, men såg aldrig kvinnans dotter. Genom kursen fick jag fast tjänst och utbildade mig sedan till undersköterska. Självt hade jag nog aldrig sett den kursen. Herren såg det och gav mig en puttnig i rätt riktning.

Två fina barn fick jag: en dotter och en son som jag älskar och tackar Gud för. De är nu båda vuxna och har flyttat hemifrån.

Ett av mina intressen är att måla, och jag gick som ung även en kurs, där jag fick utveckla detta intresse. Min dotter är också duktig att måla. Det är roligt att ha ett gemensamt intresse. Vi målar ibland tillsammans då hon kommer hem på besök.

För femton år sedan gick jag in i väggen, mycket svårt. Då skickade Herren två änglar: doktor Anita Andersson och en colombiansk ung kvinna. De här två änglarna fanns för mig och barnen under lång tid när jag knappt orkade leva eller vara mamma.

För två år sedan fick jag vara med och vårda min mamma i livets slutskede. Jag tog ut närståendepenning och var hos henne på äldreboendet varje dag i två månader. och var även där när hon tog sitt sista andetag. Det var så fint. Nu är jag glad att mamma

slapp att uppleva Covid19-vansinnet.

Nu under den här Coronapandemin har jag gått igenom en stor hjärtutredning och varit sjukskriven. Det har faktiskt varit skönt att få vila., och känns som Gud har sin hand med i det.

När jag ser tillbaka kan jag se hur Gud varit med även då det varit tufft på grund av sjukdom eller jag själv har gjort dåliga vägval och misstag. Han har vakat över mig och gång på gång lett olika människor i min väg. Jag har många fler exempel på det än det som är nämnt här.

Jag skickar med några bibelord:

"Därför ger jag inte upp. Även om min yttre människa bryts ner, förnyas min inre människa dag för dag." " Kor:4:16

"Vi vet att då det tält som är vår jordiska boning bryts ner, har Gud en byggnad åt oss i himlen, en evig boning som inte är gjord av människohand." 2 Kor:5:1

Elisabeth Lundström, Linköping

Elisabeth med dottern Johanna

Sjukhuskyrkan Skaraborgs sjukhus

Sjukhuskyrkan är ett begrepp som innefattar arbetet med de andliga, existentiella frågorna inom sjukvården. Vi finns på alla akutsjukhus runt om i landet med en personal som består av präster, diakoner, pastorer och ibland även socionomer.

Sjukhuskyrkans arbete kan naturligtvis utformas lite olika på de olika platserna men har i grunden samma inriktning och samma målgrupper. Det handlar om personal, anhöriga och patienter, i nämnd ordning, brukar jag tillägga. Vårt arbete bygger i allt väsentligt på det förtroendekapital vi åtnjuter genom ett väl genomtänkt arbetssätt. Mötet med sjukhusets personal ger vidare uppgifter till anhöriga och patienter. För min del har jag som vana att besöka olika avdelningar vid tiden för förmiddagskaffet då det blir en naturlig kontaktpunkt med personalen. Ibland rullar orden i mer allmänna ordalag och andra tillfällen ger vid handen mer djupgående meningsutbyten. Många personalgrupper väljer genom chefens goda insikter att regelbundet komma till oss i etisk reflektion. Det handlar om ungefär en gång i månaden med grupper på 5 – 8 personer. Våra tjänster efterfrågas ofta också då det gäller enskilda stödsamtal för personal. Vid särskilt svåra händelser påkallas vi för att leda avlastande samtal i grupp, det som tidigare kallades debriefing men numera heter det Personalstöd.

Anhöriga är en grupp som drabbas svårt när någon närstående blir svårt sjuk och kanske också avlider. Vi kan komma i kontakt med dem genom att avdelningarna kallar på oss eller att de själva genom information

Mikael Matisson

tar kontakten. Ett omfattande arbete är de grupper vi bedriver med Samtal om sorg för personer som fortfarande är i förvärvslivet och mister en närstående. Tre gånger om året påbörjas en ny grupp och denna arbetsform har pågått sedan 2006. Vid fem tillfällen möts man, 5 – 7 personer i en grupp, med tre veckors intervall och bearbetar sin sorg genom olika teman varje gång. Andra samlingsgrupper som berör sörjande är Barn- och familjegruppen, Ungdomsgruppen för åldrarna 15 – 25 år samt Suicidgruppen. Att möta patienterna är naturligtvis också en viktig del i vårt mångfacetterade arbete. Vår uppgift är inte missionerande men inte sällan öppnar de andliga, existentiella frågorna upp sig när livet känns skakigt. Vi lyssnar, hjälper människor att sätta ord på sina tankar och när man önskar får vi även be, sjunga och kanske ge nattvarden.

I dryga fjorton år har jag nu arbetat som

Forts. sid. 11

Boken om hopp

En helt ny utgåva av Nya Testamentet tillsammans med 160 fyrfärgsidor fyllda med flera starka, hoppfulla och ärliga berättelser från själva livet. Du kan i boken om HOPP läsa om Benjamin, som strulat till hela sin tillvaro, men som fick hjälp att starta om på nytt. Läs om Roland, som efter att ha varit dödssjuk i Covid 19, kunde vandra ut från sjukhuset och få fortsätta leva. Du får också läsa om Nenne som inte ville leva när allt hade gått sönder, men som fick kraft att komma igen och som idag lever ett härligt liv och stöttar andra. Här är också berättelsen om förortskillen David, som mött både utanförskap och död, men som idag är en lycklig trebarnspappa mitt i småbarnslivet. Läs också om Charlotte, som var dödssjuk i cancer, och där oddsden såg illa ut, men som idag är en frisk och gift småbarnsmamma. Dessutom innehåller boken flera enkla och innerligt skrivna böner.

Du kan beställa boken om HOPP, för att läsa själv, ge till kollegor, grannar och vänner- på

Jesusbutiken.se Om du beställer 10-pack får du gratis 10 vykort till, som är tänkta för en personlig hälsning till dina grannar, vänner och arbetskollegor när du ger dem boken om HOPP.

Birgit Åkesson, Bible for the Nations

Forts. fr. sid. 10

sjukhuspastor vilket gett mig så oändligt många intressanta möten med människor i alla samhällskategorier. Det har gett mig en erfarenhet som är ovärderlig och som låter en mogna som person. Under mina tidigare 25 år i församlingstjänst har jag alltid ägnat stor tid åt själavårdande uppgifter och det ser jag idag som en förberedelse för den tjänst som nu pågår. Idag är jag 61 år och känner mig verkligen tacksam för detta privilegium att möta människor i svåra stun-

der. Grundläggande psykoterapiutbildning i KBT och många andra utbildningar under åren är självklart värdefulla redskap, men den allra största utvecklingen och kunskapen har getts mig i alla de möten som är mitt arbetes kärna.

Mikael Mattisson
Sjukhuspastor - KBT-terapeut
Sjukhuskyrkan
Skaraborgs Sjukhus

Personliga hälsningar från SKSF:s styrelse

I sista numret för detta år sänder alla i styrelsen med en kort hälsning. Inga-Maj F, Barbro F, Anita G, Vivi E, Anita A och Ingrid R har skrivit här och Gunnar S har skrivit på sid. 14.

”Herre, hur rikt, hur mångsidigt är inte ditt verk! Ja, i din vishet har du gjort alltsammans, och dina rikedomar översvämmar hela jorden.” Psalm 104:24 (Levande Bibeln).

Jag har älskat fåglar och att vara ute i naturen allt sedan jag var liten, och jag följde ofta med pappa till skogen. Nu i dessa Corona-tider är det skönt och avkopplande att gå ut och titta på fåglar. Naturen har hälsoeffekter. Skogen ger oss ro och verkar läkande och ger oss återhämtning.

”Se på fåglarna! De oroar sig inte över vad de ska äta – de behöver inte så eller skörda eller skaffa sig matförråd – för er himmelske Far ger dem mat. Och ni är mycket mer värda för honom än de.” Matt. 6:26 (Levande Bibeln).

”Oroa er alltså inte för morgondagen. Även den kommer Gud att ta hand om. Lev endast en dag i taget.” Matt. 6:34 (Levande Bibeln).

Inga-Maj Filipsson, Jönköping, kassör i SKSF

Nyligen hade vi en fantastisk dag, då vi som tror på en allsmäktig Gud, i olika kyrkor, tillsammans fick be om ett ingripande för att coronapandemin ska få ett slut. Jag fick ett ord nu på morgonen som jag vill dela med mig till er alla. Det är från Jer. 32:27: ”Jag är Herren, allt levandes Gud – finns det något som är omöjligt för mig?”

När du läser det här är det inte långt till jul och jag vill tro att vi då har sett en stor förändring i hela landet. ”Jesus Kristus är densamme i går, i dag så ock i evighet.”

En välsignad jul till er alla.

Barbro Fritz, Aneby

För coronatider och andra svåra tider upptäckte jag nyligen en vers i Bibeln, Ps. 105:41. ”Han öppnade klippan, och vatten flödade; det gick genom öknens såsom en ström.” Denna vers refererar till 4Mos.20:11 där Mose slog med sin stav på klippan i öknens, och det kom rikligt med vatten. Ps 105:41 förtydligar ordet rikligt för mig genom att det står ”flödade genom öknens som en ström”. Verkligen rikligt. Klippan, källan Jesus Kristus flödar också idag till hjälp och tröst för oss.

Anita Gustafsson, Skara

Föreningsnytt

"Var inte rädd, för jag är med dig, se dig inte ängsligt om, för jag är din Gud. Jag styrker dig, jag hjälper dig, jag stöder dig med min rättfärdighets högra hand." (Jesaja 41:10 SFB)
När det är tufft och ingen ljusning syns vare sig det är på jobbet eller privat, så får vi orubbligt hålla fast vid hoppet för Gud är trofast. Han har lovat att inte överge oss.

Vivi Eriksson, Klockrike

När jag under böneveckan i Israel i januari 2020 såg hur sjukvårdspersonal från olika länder, lyfte sina händer i tillbedjan till vår Herre insåg jag vilka fantastiska redskap våra händer är, som Herren har försett oss med. Med händerna har vi möjlighet att (utan ord) förmedla Guds kärlek och omsorg till vår nästa -patienterna. Låt oss därför lyfta våra hjärtan och händer till Gud i Himmelen (Klag. 3:41) så att vi därför kan styrka kraftlösa händer och svaga knän (Heb. 12:12). Se på era händer som Guds utsträckta händer, som en stor möjlighet att förmedla Guds frid, kärlek och värme till dem som är i en svår och utsatt situation. Känsl är ju dessutom den sista av våra sinnesförmåelser som lämnar oss.

TACK för allt gott arbete, kärlek och omtanke ni ger i dessa svåra corona-tider! Jesus lovar: Jag är med er alla dagar till tidens slut. (Matt 28:20b)

Jag vill önska er en God Jul och ett välsignat Gott Nytt År.

Anita Andersson, Göteborg

Några vänner sände en dikt av Bo Setterlind som jag tyckte var så fin så den vill jag dela med er och samtidigt önska er alla en Fridfull Jul och ett Välsignat Nytt År! Tänd Ljus!

Ingrid Rydell, Vallentuna

Tänd Ljus!

"

Låt inte mörkret hindra dig
att söka ljuset!
Och när du funnit det,
låt andra se,
pröva, övertyga sig.

Vill du, att ljuset ska leva,
tänd då hos andra
samma längtan.

Tänd frimodighetens ljus
i rädslans mörker,
tänd rättens ljus
i korruptionens mörker,
tänd Trons ljus
i förnekelsens mörker,
tänd Hoppets ljus
i förtvivlans mörker
tänd Kärlekens ljus
i dödens mörker.

Tänd Ljus!"

Healthcare sunday - Bön för vård och omsorg

Så har vi återigen blivit uppmanade att be för vård och omsorg den 18/10, Healthcare Sunday som denna söndag kallas. I gudstjänsten i Eksjö missionskyrka hade jag förmånen att särskilt lyfta fram personalen som arbetar inom dessa områden och även ledarskapet för att vi alla ska kunna vara ett stöd för varandra i denna speciella situation som vi lever i under covid -19. Att som personal orka och få kraft att ta hand om alla sjuka och ta tid för återhämtning. Möjligheten till att be för varandra i alla situationer är en stor förmån och kraft som alltid finns. Själva har jag

förmånen att kunna höra av mig till flera när jag behöver förbön. Tänk att vi får omsluta varandra i förbön varje dag. Det är en stor tillgång och nåd.

Så vill jag skicka med ett bibelord Ps 139:5 "Du omsluter mig på alla sidor och håller mig i din hand." I de orden från Herren, får du och jag vila hur det än är eller hur det än känns.

Så vill jag önska dig
God Jul och Guds kraft och Välsignelse
inför det kommande året.

Gunnar Svensson, Eksjö

HCFI:s europeiska bönevecka 4-6 januari 2021

Varje år börjar HCFI med bön- HCFI:s europeiska bönevecka 2021 skulle ha varit i Schweiz, men p.g.a. hur situationen nu ser ut med Corona och de restriktioner som finns är det inte möjligt, och man har fått tänka om.

Temat för böneveckan 2021 är en uppmaning "Gör mig en helgedom, så att jag kan bo mitt ibland dem!" Det är hämtat ut 2:a Moseboken ,kapitel 25, vers 8

Erasmia skrev i sitt email så här: 2 Mos.25:8 har fått ny mening när vi arbetar tillsammans för att förverkliga visionen "Helgdomar, bostäder, bönhus för Herren i vården, varifrån Hans kärlek, läkning, doft och evangeliets sanning kan flyta ut till en trasig värld." (Se Efesierna 2:22).

Böneveckan brukar vara måndag till lör-

dag, men kortas 2021 ner till måndag, tisdag, onsdag

Varje morgon mellan kl. 08:30 och 10:00 GMT har vi en inspelad videokonferenstid, därför tillgängligt för alla nätverk, följt av ett kort ögonblick på Zoom för att hjälpa oss gå in i bönedagen för vår kontinent och våra respektive nationer.

På eftermiddagen kl. 16:00-17:00 GMT kommer vi att träffas för att dela en tid av bön och förbön för Europa på Zoom. Allt kommer att vara på franska och engelska.

En bönguide har utarbetats speciellt för denna vecka (i 7 dagar) av HCF International och kommer att finnas tillgänglig på begäran på engelska och franska.

Du som vill ha länk för att vara med hör

Forts. sid.15

Vi ber tillsammans

Tacka för:

- o Bönegemenskapen i SKSF och HCFI
- o Alla som är ljus och salt i sin vardag
- o Guds trofasthet och Guds löften
- o Att vi har frihet att samlas till bön och annan kristen gemenskap
- o Sjukhuskyrkan
- o Alla våra trogna medlemmar i SKSF
- o Korset i våra nordiska flaggor
- o Alla som osjälviskt visar omsorg om andra

Bed för:

- o Dem som är förföljda för sin tro
- o Dem som är på flykt och andra i nöd
- o Muslimer som konverterat
- o Den psykiska ohälsan i vårt land
- o De studerande
- o Frågan om samvetsfrihet inom vården
- o Synen på människovärdet
- o Alla som är ensamma
- o Dem som sörjer
- o Situationen med coronaviruset
- o SKSF:s verksamhet och planering

"Vår Fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat.

Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske,

på jorden så som i himlen."

forts.fr. sid.14

av dig via kontaktformulär eller e-post till SKSF. Likaså kan du få böneguiden via e-post.

På ledarnivå, har man tänkt hålla några Zoom-möten eftermiddagar lördag 2 januari och söndag 3 januari kl.13:00-15:00 GMT och på kvällarna samma dagar kl.18:00-20:00 GMT.

Må du bli välsignad och ditt liv berikas i sällskap med Jesus Kristus, den stora förbedjaren, under denna bönvecka i januari 2021 oavsett om du tillbringar dagarna ensam i enskild tillbedjan, går med i en förbönsgrupp i ditt land eller deltar i en onlinenezoompresentation.

Förenad med dig i bönets tjänsten

Styrelsen i SKSF

Erasmia Grim, HCFI

B-POST

Begränsad eftersändning

Vid definitiv eftersändning återsändes försändelsen med den nya adressen till:

B

SKSF, c/o Margréth Jansson

Smedhemsv. 19, Ryd, 565 97 Bottnaryd

**God Jul och Gott Nytt År !
önskar SKSF:s styrelse
och Hälsnings redaktion**

**Vårdbibeln
Gåvan till den
som vårdar**

BÖN GÖR SKILLNAD!

Vill du dela med dig av ett speciellt tillfälle då du upplevt att bön har gjort skillnad i ditt liv? Maila eller sänd ditt vittnesbörd i ett kuvert till Hälsnings redaktion. Se sid. 2
Skriv rubriken "Bön gör skillnad" (Vi kanske inte kan ta in alla bidrag, men väljer ut några.)

Stöd SKSF genom att annonsera i Hälsning!

Kontakta oss via email: kristenivarden@telia.com

Vi vill göra, speciellt dig som är medlem i SKSF, uppmärksam på att även om vi inte kunnat ha någon konferens eller andra samlingar nu under en period p.g.a. den pandemi som råder, har vi en del fasta utgifter. Tack för ditt stöd ! / SKSF:s styrelse

Vi behöver ditt stöd!

Ge en gåva till Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund

Plusgiro: 13 87 37 - 2 Bankgiro: 312-4294 Swish: 1234580239